

„...közeleg már a jó ember fia...”

Kedves kollégák, kedves diákok!

Advent végén járunk. Az advent jelentése eljövétel vagy másképpen Úrjövét. Ahogy Dsida Jenő is megfogalmazta a versében: „*Tudom, hogy közeleg már a jó ember fia, / aki nem tőlem és nem tőled kap életet.*” A keresztyén hagyományok szerint ebben az időszakban készülünk fel Krisztus megszületésének a megünneplésére.

A karácsonyt megelőző négy hét – ahogy korábban hívták kisböjt – alkalmat biztosít egyén és közösség számára is egyfajta számvetésre, magunkba tekintésre, elcsendesedésre. Napjainkban ezt egyre nehezebb megtennünk. Egyrészt az elmúlt másfél-két év alapjaiban forgatta fel a világunkat, törte meg hagyományainkat. A pandémia sok, korábban megszokott teendőt írt fölül, okozhatott fájdalmat egy kedves rokon, barát elvesztésével. Ilyenkor jelentenek kapaszkodót hagyományaink, méginkább megértjük, hogy miért is nélkülözhetetlen komolyan venni, ünnepeink örömet, átítató boldogságát, amelyek kizökkenthetnek a napi ritmusból, fásultságból, és segíthetnek átgondolni, feldolgozni, megélni a velünk történeteket.

Az ünnep, különösen ebben az időszakban azt üzeni, hogy van, aki komolyan vesz bennünket, törődik velünk. A világjárvány miatt lazulhattak személyes kapcsolataink, családi köteleink. Az online felületek legfeljebb részben pótolhatják személyes találkozásainkat, közösségi élményeinket. Isten fiának eljövetelét, az arra való emlékezést közösségként megtapasztalni éppen azt jelenti, hogy készek vagyunk engedni annak, hogy az emberfeletti csoda kiemeljen bennünket megunt és megfáradt mozdulataink világából.

Másrészt a különféle elektronikus felületek, a hagyományos és az újabb közösségi médiaplatformok ránk zúduló reklámjai, fogyasztásra serkentő üzenetei az ünnepet a lényegétől fosztják meg. Azt sugallják, ha nem veszed meg, akkor nem is lesz igazi az ünneped. Ez összhangban van mindennapi életünk elvilágiasodásával, az ünnepeink kommercializálódásával, keresztyén hagyományaink kigúnyolásával, eltörlési kísérleteivel.

Mert mi a karácsony? A szeretet ünnepe? Fenyőünnep? Az ajándékozás ünnepe?

A nyolcéves fiam mondta a minap, amikor szóba került a karácsony, ő kiskorában azt hitte, hogy minden karácsonykor tényleg megszületik Jézus. Azzal találkoztam, mintha értené mi is a karácsony lényege: megszületni, azaz megújulni újra és újra. A keresztyén ember azt ünnepli, hogy több, mint kétezer éve megszületett a Megváltó, a Messiás, aki megszabadít a bűneinktől. Megszületett Krisztus, a Felkent, aki halálával megváltott, és az Atyaistennél közbenjárónk.

Ahogy egy közismert, sokszor énekelt karácsonyi énekünkben is megfogalmazódik:

„Istennek fia, aki született / jászolban, jászolban, / Ó lesz néktek üdvözítőtok / valóban, valóban.”

Az év ezen időszakában, amikor leghosszabbak a sötét órák természetes igényünk a fény. Ezért is világítjuk ki utcáinkat, tereinket, házainkat. De karácsony ünnepének valódi átéléséhez lelkünket és gondolatainkat is fénybe kell öltöztetnünk. Több odafigyelésre van szükség, forduljunk tiszta szívvel egymáshoz és Istenhez. A világosság ne csak fizikai értelemben legyen jelen életünkben. Énekeljük, valljuk meg egy másik karácsonyi dalunkkal:

„Üdvözlégy, kis Jézus! reménységünk / Aki ma váltságot hoztál nekünk. / Meghoztad az igaz hit világát, / Megnyitád szent Atyád mennyországát.”

Rendhagyó karácsonyi műsorunk végső igazságként kimondott gondolata: *„Minden elmúlik.”* Elmúlik a jó, elmúlik a rossz. Ne essünk túlzásba se a sikereinkkor, se a kudarcaink esetében. Isten mindkettővel próbára tesz minket, és mindkettőben készít valamit a javunkra. Tudunk-e teljes szívből hozzáfordulni nehéz helyzeteinkben, tudjuk-e megköszönni, tudunk-e örülni Isten ajándékának? Ugyanakkor keresztyén emberként valljuk, hogy egyvalami nem múlik el: Isten emberek iránt érzett múlhatatlan szeretete. Ezt János evangéliuma a következőképpen fogalmazza meg: *„Mert Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* Egy keresztyén, azaz Krisztuskövető ember, vagy ahogyan Ravasz László püspök írta: Krisztus féle ember számára ez a kijelentés biztos kapaszkodót nyújt.

Advent végéhez közeledünk, amikor egy új ajándék érkezik. Jézus eljövetelére várunk. Pilinszky János így fogalmazta meg: *„Arra várakozunk, ami már réges-régen megtörtént. [...] Az adventi várakozás hasonlít a megemlékezéshez, de valóban mindennél távolabb áll tőle. Valódi várakozás. Pontosan úgy, ahogy a szeretet mindennél valóságosabban vágyakozik az után, akét magához ölel és örök újszülöttként a karjai között tart.”*

Karácsony ünnepéig, a terített asztalig, a feldíszített karácsonyfáig, az ajándékokig még van egy pár napunk. Használjuk fel a téli szünet első napjait, hogy elcsendesedjünk, átgondoljuk a velünk történeteket, legyen ez valódi várakozás ideje számunkra.

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánok mindannyiunknak.

Köszönöm, hogy meghallgattatok.